

[Carl Petersen.]

også enig i, at disse bestemmelser er bedre placeret dér, hvor de nu føres hen.

Samtlige disse bestemmelser såvel som ændringerne til § 7 i udlånsloven om mere ensartethed med hensyn til de forskellige låne- og afdragsregler kan jeg derfor anbefale. Dog må jeg finde det rigtigt, at der bliver lejlighed til i et udvalg at se lidt nærmere på denne overflytning af de forskellige bestemmelser fra en lov til en anden — det er jo ikke så nemt at overse på stående fod.

Jeg har derefter kun nogle ganske få bemærkninger til de enkelte bestemmelser.

I § 3 i statshusmandsloven foreslås, at staten skal have ret til at sælge jord til fast pris, til fast købesum, og alligevel med ret til jordkøbslån. Det vil sige, såvidt jeg kan skønne, at man fjerner sig endnu længere fra jordrenteprincippet, og det er jeg ikke glad for. Jeg kan godt indse, at man på denne måde vil spare jordfonden for nogle udgifter, som husmændene kommer til at betale, eller måske det også kan siges på den måde, at jordsælgeren, efterhånden som man udvisker jordrenteprincippet, kan få chance for lidt større salgspriser. Men jeg tror som sagt, man skal være meget forsigtig på dette område, og jeg vil i hvert fald ikke på nuværende tidspunkt give tilslutning til denne ændring, ikke før jeg har set på den i udvalget, hvor jeg iøvrigt vil være villig til at drøfte sagen.

I § 8 foreslås, at der i de tyndtbefolkede egne kan stilles særlige midler til rådighed for vej anlæg i forbindelse med udstykningen. Jeg vil gerne anbefale denne bestemmelse, fordi jeg ved, at den er meget tiltrængt, ikke mindst for at man i de meget tyndtbefolkede grænseegne på en lettere måde kan få anlagt disse veje. Der er blot en ting, jeg ikke kan fatte, og det er, at der står: „ved særlig lov“, men jeg må bøje mig for det måske juridisk rigtige deri. For jeg synes, det bliver lidt besværligt, at man ved særlig lov skal yde sådanne midler, og jeg vil gerne spørge, om det ikke kunne lade sig gøre, således som i mange andre tilfælde, at få rigsdagens finansudvalgs tilslutning til anvendelsen af sådanne beløb. Men jeg er som sagt meget interesseret i indførelsen af denne bestemmelse.

Forslaget om, at 3 mands udvalgene skal likvideres, når deres arbejde er afsluttet, har jeg ikke noget imod; jeg vil finde det urigtigt, hvis man mener, at deres mission er endt, at opretholde dem. Men det er et spørgsmål, om vi ikke i udvalget skal have

forelagt det materiale, som kan bevise, at deres mission nu er endt.

Der er en hel del småændringer, som der måske kan være grund til at drøfte. Jeg mener imidlertid ikke, man bør tage det høje tings tid til at drøfte dem her; de bør drøftes i udvalget. Der er bl. a. det spørgsmål, om jordlovsudvalget i visse tilfælde skal spørges, før matrikelkontoret træffer afgørelse.

Jeg kan som sagt anbefale lovforslagene til vedtagelse med de her nævnte forbehold.

Hans Conrad Koefoed: Af de tre foreliggende lovforslag er lovforslaget om udlån til statshusmandsbrug fremkaldt ved en bestemmelse i den gamle lov om, at loven skal revideres i samlingen 1950—51. Ændringerne i de to andre love har ministeriet fundet påkrævet, dels af hensyn til senere stædfundne lovgivning, dels på grund af de ændrede konjunkturer.

Der er i alle tre lovforslag rigeligt stof til en grundig udvalgsbehandling, selvom jeg godt kan tilslutte mig den sidste talers ønske om, at den ikke må blive så langvarig som den tidligere udvalgsbehandling, og jeg kan tilsige mit partis velvillige medvirken under en sådan udvalgsbehandling.

Det nye i lovforslagene, der formentlig vil give anledning til den største diskussion, er reglerne i lovforslaget, der drejer sig om tillæg til statshusmandsloven, § 2, og de dertil svarende §§ 2 og 3 i lovforslaget om tillæg til lov om landbrugsejendomme. Man har i disse paragraffer fundet frem til en form for ajourføring af det grundbeløb, som i disse love er fastsat som minimumsgrænsen for statens forkøbsret i visse nærmere bestemte tilfælde. Det var jo hensigten med denne grænse at fritage landejendomme under en vis størrelsesorden for denne forpligtelse, idet man mente, at det stort set af forskellige grunde var u hensigtsmæssigt at udstykke ejendomme under denne størrelse.

Der er ingen tvivl om, at man ved den valgte procentvise forhøjelse opnår, at der i det store og hele falder et tilsvarende antal af ejendomme ind under klausulen, men det er også givet, at visse forskydninger vil finde sted. Med ligningsdirektoratets direktiver for den 10. almindelige vurdering, som nu er ved at blive afsluttet, in mente må man gå ud fra, at de stædfundne forhold vil være størst i de egne, hvor grundværdierne i forvejen var højest, og hvor der altså krævedes det mindste areal for at nå op på 35 000 kr.s grænsen. En forhøjelse ud over gennemsnittet vil altså i disse landområder bringe ejendomme med et endnu